menne lumme al hakkas wähhe hingama. Nüüd kutsus ta perrenaest, et ta ruttuste üht soja sängi piddi walmistama, ja rättikud ja nartsud sojendama. Tehwan hakkas nüüd tõest üht liikmet teise järrele liguta ma, ja issa ja wend ei teädnud, kuida nemmad piddid sedda ausa koolmeistrid tännama. — Ta pühkis nüüd sedda lund, soja, agga mitte pallawa rättikuttega, ibbo külgest ärra, ja panni sedda haiget soja wodi, ühhes kambris, mis ep olnud kõtud, sest et äkkine soe temmale olleks woind kahjo tehha. Temma ibbo sai nüüd itka punnasemaks, ja ta tundis wallusat sõggelemist nahha wahhel, sest olli arwada, et külm wälja läks. Temma parrem jalg ükski jäi walgeks, ja tuimaks. Sepärrast panni koolmeister sedda jalga pätti täie lumme sisse, panni paar peotäit sola lumme sekke, ja jättis sedda jalga ni kaua lummesse, kuñni se ka punnaseks läks. Ta andis seäl juures rahwale ka sedda õppetust, et nemmad nenda piddid teggema, neile kel külm ühtti liikmet ärrawottab: ja kui kälm innimesse nimna rikkub, siis woiks lund nartsoga peäle pañna. Kui Tehwan jo jondis nelada, siis andis koolmeister temmale üht lussikatäit soja ädikast, kus sees noa otsa täismet olli, sisse, ja pärrast wähhä kaddaka marja sawti, soja weega. — Sel wahhe ajal olli wälsker, kes seäl liggidal ellas, ka señna jeudnud. Se küsis, kas nemmad selle haigele ollid adrit laksnud? Koolmeister kostis: „ei mitte, aus issand, sest se woiks kahjo tehha, ja woib innimest tappa, kui sedda ilma targa nouta tehhakse. Wälsker laskis temmale nüüd adrit, ja andis temmale üht pulwri, et temma sest nelli kord päwas piddi üht noa otsa täit wõtma, külma weega. Sedda kambri laskis ta nüüd wähhä hawalt sojaks tehha, ja käskis, et se haige monnel päwal ei piddand

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1793, lk. 25